

דף טו.

עין משפט ב.

יו"ד סימן שלא סעיף א

א. תרומות ומעשרות אינם נוהגים מן התורה אלא בארץ ישראל, בין בפני הבית בין שלא בפני הבית^א. והנביאים התקינו^ב שיהיו נוהגים אפי' בארץ שנער שהיא סוריא משום שהיא סמוכה לארץ ישראל, ורוב ישראל הולכים ושבים לשם.

וחכמים הראשונים התקינו שיהיו נוהגים גם בארץ מצרים ובעמון ומוא שהם סביבות ארץ ישראל.

א. ב. הקונה שדה בסוריא^ג חייבת בתרומות ומעשרות מדברי סופרים, ובשאר הארצות אין תרומות ומעשרות נוהגות בהן.

עין משפט ג.

יו"ד סימן קנא סעיף ד

עיינ לעיל דף יד: עין משפט ג.

דף טו:

עין משפט ב.

או"ח סימן שה סעיף א

א. הבהמה יוצאת בדבר שמשתמרת בו^ד אבל אם אינה משתמרת בו הרי זו שמירה מיותרת והוי משוי ואסור. וכן כל דבר שהוא לנוי^ה הבהמה ולא לשימור לא תצא בו.

א. רמב"ם פ"א מהלכות תרומות, ומשנה ג' פ"ד דידים, ומשנה ג' פ"ב דביכורים, ובספרי סוף פ' קרח.

ב. שם במשנה פ"ד דידים.

ג. ממשעות המשנה י"א פ"ו דדמאי ובמשנה סוף חלה.

ד. שבת נ"א במשנה ורש"י שם, וכל דבר שהבהמה נשמרת על ידו הוי כתכשיט ולא הוי משוי, ב"י.

ה. היינו דלאו אורחיה בחול אבל בנוי הרגיל ביום חול מותר, ב"י בשם רש"י והר"ן, אבל הב"ח אוסר בכל נוי.

עין משפט ה.

אה"ע סימן כב סעיף ד

ד. ה. אין מוסרינ' תינוק לכותי ללמדו ספר או אומנות.

עין משפט ו.ז.ז.

יו"ד סימן קנא סעיף ה

ה. ז. אין מוכרים להם ולא לישראל החשוד שימכור להם דברים שיש בהם נזק לרבים ז כמו אריות ודובים, ולא שום כלי נשק ולא כבלים וקולרין וכן שלשלאות של ברזל ולא משחזים להם כלי זיין, וכן אין בונים להם מקום שדנים ח בו בני אדם.

ו. ע"ז דף ט"ו ע"ב ורש"י כתב הטעם משום דמשכי ליה למינות, והרמב"ם כתב הטעם דחשודין על משכב זכר והם מצווים על זה, שכתוב ודבק באשתו ולא בזכר כ"כ בח"מ.
ז. ממשנה ע"ז דף ט"ו, וכלי זיין מברייתא שם בדף ט"ו.
ח. שם במשנה.